

Theo Lời Kể Của Pháp Sư Diên Tục

Thời gian đó, mỗi ngày lão pháp sư dành ít nhất 8 tiếng đồng hồ ở cạnh chúng tôi, hoặc là giảng kinh, hoặc là dạy học, hoặc là lắng nghe học trò tập giảng, hoặc là nhân nại hướng dẫn kỹ năng giảng kinh; và ngài luôn ngồi đó ngay ngắn, lưng thẳng tắp. Còn những thanh niên trẻ như chúng tôi, suốt thời gian ấy đều mệt đến mức lưng không thể thẳng nổi, mỗi lần gặp nhau chỉ biết cười gượng. Thêm vào việc phải lên bục giảng tòa lớn, có người còn có cảm giác như “mạng này xong rồi”. Có thể tưởng tượng ra áp lực lớn đến nhường nào. Thế mà bất kể lúc nào hay ở đâu, mỗi lần nhìn thấy lão pháp sư, tinh thần của ngài vẫn luôn rạng rỡ, trên mặt luôn mang nụ cười đặc trưng không bao giờ phai của mình.

Lúc đó, chúng tôi thật sự rất nể phục ngài, khối lượng công việc của ngài nhiều hơn chúng tôi gấp mấy lần! Thế nhưng tinh thần của ngài lại là điều mà những người trẻ tuổi như chúng tôi làm sao cũng không sánh bằng.

Cuối năm ngoái, lão pháp sư bị cảm nặng suốt mấy ngày, các đệ tử theo hầu và các đồng tu hộ pháp đã nhiều lần khuyên ngài nên nghỉ ngơi vài hôm. Nhưng lão pháp sư không nói lời nào, thậm chí trước giờ giảng kinh, ngài còn mặc quần áo sớm hơn bình thường, chuẩn bị xong kinh sách, ngài nghiêm trang, chờ thị giả đến.

Những ngày đó là quãng thời gian mà hàng tứ chúng đệ tử ở Singapore sẽ mãi mãi không thể nào quên. Bữa sáng ngài khai thị nửa tiếng; buổi tối giảng pháp hai tiếng ở tòa lớn, lão pháp sư chưa từng chậm trễ dù chỉ một lần. Đặc biệt là trong thời gian giảng pháp buổi tối ở tòa lớn, điều mà thính chúng nhìn thấy là đôi mắt sung húp của lão pháp sư cùng với hình ảnh ngài không ngừng che mặt vì những cơn ho dữ dội, nhưng chỉ cần cơn ho tạm dừng, ngài lại lập tức nói cười vui vẻ đi vào đề tài chính.

Mấy buổi tối hôm đó, rất nhiều pháp sư đã rơi lệ, rất nhiều cư sĩ cũng rơi lệ, trong giảng đường hơn một ngàn người đều im lặng như tờ. Đó thật sự là một cảnh tượng tương đối bi tráng. Kể từ đó về sau, các pháp sư trẻ tuổi đi theo lão pháp sư tu học, dù cơ thể không khỏe cũng rất ít khi tùy tiện xin nghỉ.

Nửa đầu năm nay, tôi từng cùng lão pháp sư đi Bắc Kinh và Hồng Kông, sau khi từ Hồng Kông trở về Singapore, ngài bảo pháp sư Ngô Hoằng tính toán chi phí vé máy bay của đoàn chúng tôi. Lúc đó tôi hơi thắc mắc, trong lòng nghĩ: Người đều đã về rồi, còn tính giá vé máy bay làm gì? Đợi sau khi pháp sư Ngô Hoằng tính xong, lão pháp sư dặn dò thầy ấy lập tức giao đủ số tiền vé máy bay cho cư sĩ Lý Văn Phát, tổng vụ của Học hội Tịnh tông.

Lúc ấy tôi mới hiểu ra, hóa ra mỗi tháng lão pháp sư đi Hồng Kông hoằng pháp, mỗi lần đi Úc khai thị, vé máy bay của ngài và những nhân viên đi theo đều do ngài tự xuất tiền túi chi trả...

*Trích lục từ "Tôi và những thiện tri thức của tôi"
Tổ biên tập "thân giáo của hòa thượng Tịnh Không"*